

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXVII (31)

Štev. (No.) 10

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

16. marca 1978

Ideološka ali politična emigracija

V mislih imam pod zgornjim naslovom tisti ogromni val emigracije, ki se je po drugi svetovni vojni zaradi velikih političnih sprememb na evropskem prostoru, kjer se je vojna začela in končala, razlila iz rodni krajev po vsem svobodnem svetu. Ne gre torej samo za slovensko povojno emigracijo, vendar bom v tej razpravi svoje poglede na ta problem apliciral predvsem na našo slovensko stvarnost, ker ima lasten značaj in lastno težko vsebino.

Kadar govorimo ali pišemo o teh emigrantih, jih imenujemo ideološke in politične emigrante za razliko od tistih, ki so se podali v tuji svet iz ekonomskih razlogov, in so šli, kakor se dostikrat reče: s trebihom za kruhom. Obe označbi, ideološki in politični nagib za beg iz domovine sta privilni in na mestu. Toda nabena ne more stati sama, brez druge. Da bomo mogli prav razumeti to povezanost, si moramo razčistiti pojem, kaj je ideologija in kaj politika.

Pod besedo ideologija mislimo na skupek idej, nazorov in načel ter prepričanj, v katere človek veruje, jih ima za pravilne in resnične ter z njihovega vidika gleda na svet in uravnava svoje življenje. Pri tem pa ni sam, marveč z njim delijo enako ali zelo podobno stališče tudi drugi, nakar pravimo, da predstavljajo in zastopajo neko ideologijo. Mnogi imenujejo to tudi svetovni nazor (znan je istopomenski nemški izraz: Weltanschauung). Ideologija je magistrala na življenjski poti bitja, ki mu pravimo človek — homo sapiens, njen sedež je v notranjosti človeka, v njegovi miselnosti in čustveni substanci.

Pod izrazom politika pa vedno razumemo vnanje, javno delovanje v družbenem sestavu, pa naj bo to država, pokrajina ali lokalna uprava javnega značaja. Vsak poseg v javno življenje družbe, ki ima namen nanjo vplivati v sekularnih zadevah, je političnega značaja, pa naj ga izvede posameznik ali skupina ali politična stranka. Navadno imamo za politično samo tisto delovanje, ki ga pripisujemo političnim strankam, a tako gledanje na politiko je preozko. Tudi posameznik se lahko politično udejstvuje s širjenjem in uveljavljanjem svojih političnih, socialnih, kulturnih ali gospodarskih idej; vendar vsak politični delavec teži za tem, da si pridobiva somišljenike in sodelavce za uresničenje načrtov, ki izvirajo iz njegovega gledanja in njegovih nazorov o funkciji, značaju, ureditvi in sestavu družbenih organizmov (države, province, občine itd.). Njegovi pogledi in nazori pa so plod njegove ideologije. Ni torej politične aktivnosti brez kakšne ideološke osnove, pa naj bo na prosvetnem, socialnem, gospodarskem, upravnem ali katerem koli sektorju javnega življenja.

Iz povedanega sledi, da ideologija sama ni tvorna, dokler se ne razodene v akciji. Če to resnico apliciramo na našo emigrantsko stvarnost, lahko ugotovimo, da je povojni emigrant s tem, ko je zapustil domovino zaradi komunizma, izvršil politično dejanje, pa naj se je to zgodilo iz ideološkega protesta zoper marksizem ali iz strahu pred komunističnimi represalijami in preganjanju ali obojem; ideologija je prepričanje, akcija je pa — politika.

So med povojno emigracijo ljudje, nemara jih je kar precej, ki se branijo, da bi jih kdo imenoval politične emigrante, ter zatrjujejo, da so v resnici ideološka emigracija. Pravijo, da so iz prepričanja in svetovnega naziranja protikomunisti, in to je vse, kar hočejo biti. So zelo ponosni na svoje protikomunistično ideološko stališče, kar jih pa ne moti, da bi ne hodili domov in se klanjali tamkaj režimu, vedoč, da se jim ne bo nič hudega zgodilo, ker se oni „ne vtipikajo v politiko“. Taki režimu doma res niso nič napoti, nič nevarni, čeravno so „politična“ emigracija zgolj zaradi dejstva, da so zaradi režima zapustili domovino.

Čiste ideološke emigracije torej sploh ni. Pač pa je tu ideološko-politič-

VOJSKA ODLOČILNI FAKTOR V JUGOSLAVIJI ZA TITA PARTIJA NA DRUGEM MESTU

Svetovna javnost in časopisje je zadnje mesece spremljalo z velikim zanimanjem razvoj v komunistični Jugoslaviji predvsem v zvezi s Titovo odstranitvijo njegove tretje žene Jovanke ter v zvezi z njegovim potovanjem v Moskvo, Peking ter v Severno Korejo. Pred dobrim tednom pa je svetovno časopisje spremljalo jugoslovanskega komunističnega diktatorja na njegovem potovanju v Washington ter v London.

Opazovalci ugotavljajo, da se je na ta potovanja diktator Tito pada: potem, ko je prej vsaj deloma že „spravil v red“ razmere v jugoslovanski KP in poskušal, kolikor je običajnemu smrtniku mogoče, zagotoviti jugoslovanski državi „normalen prehod“ iz Titove nad 30-letne vladavine v dobo, ko njega ne bo več na krmilu v Beogradu. Med dejavnike tega prehoda, prav za prav med odločilne faktorje za zagotovitev mirnega prehoda je diktator Tito določil ne jugoslovansko KP, temveč jugoslovanske oborožene sile. O tem dejstvu je svetovno časopisje malo ali nič poročalo.

V komunistični Jugoslaviji režim praznuje tkim. Dan jugoslovanske ljudske armade vsako leto 22. decembra. Na vseh dotedanjih praznovanjih, ki se jih udeležuje tudi diktator Tito v krogu najvišjih častnikov, je Tito v svojstvu vrhovnega poveljnika jugoslovanskih oboroženih sil v prvi vrsti govoril o vodilni vlogi partije tudi v jugoslovanski vojski. To geslo je prvič in temeljito spreminil na zadnjem praznovanju Dneva jugoslovanske armade, ki je bilo 22. decembra lanskega leta.

Vse vodilne generale in admirale je tokrat diktator Tito sklical na praznovanje na svoj otok Brioni pri Pulju in ko je sedanji jugoslovanski obrambni minister, armadni general Nikola Ljubčić nazdravil diktatorju Titu, je leta odzdravil s poudarkom o vlogi oboroženih sil kot „varuha državne teritorialne integritete“ in kot „odločilnega faktorja v jugoslovanskem notranjem razvoju.“

Tito je generale opozoril, da oborožene sile „ne smejo zapasti nacionalizmu“, temveč morajo „ostati stebel bratstva in enotnosti“ ter je nadaljeval: „Oborožene sile so bile tiste, ki so v preteklosti preprečile medsebojne pobile in bratomorni boj, ki so ga povzročili četniki in ustaši in naša vojska je bila tista, ki je preprečila nadaljnje spopade in boje med našimi narodnostmi.“

Prav tako, kakor je decembra 1971, ob velikih partijskih čistkah na Hrvaškem, diktator Tito zagrozil, da bo „uporabil oborožene sile kot končno sredstvo za vzpostavitev reda in miru“, tako je diktator Tito na praznovanju lanskega 22. decembra zbranim generalom in admiralom izjavil naslednje:

„Smatram, da naša vojska igra tudi danes tovrstno vlogo. Danes moramo utrditi bratstvo in enotnost med našimi narodi. Še vedno imamo nasprot-

no povojno izseljenstvo, ki mu pripadajo vsi iz evropskega prostora, ki so zaradi komunizma odšli v tuji svet, mnogo hudega prestali po taboriščih, dokler se niso razkropili po svetu in si s trudom ustvarili tam novo življenje. S seboj so prinesli vsled svojega ideološkega negativnega odnosa do komunističnih režimov v domovini posebno misijo ali poslanstvo, nasprotovati temu režimu in se proti njemu boriti na različne načine, kakor je komu dana možnost. Šele v tem je polnost povojne emigracije, in ta polnost nalaga starim, da prenašajo poslanstvo na mlade, ki naj prevzamejo plamenico borbe za svobodo v domovini svojih staršev in jo nosijo naprej.

Kdor bi trdil, da je samo ideološki emigrant in se ne meša v politiko, bi se izdajal za skrivajca in polovičarja, ki ni vreden svojih slovenskih bratov, kateri so v tisočih in tisočih prelili svojo kri iz odpora proti zlu, ki se je zgrnilo nad domačo zemljo.

L. P.

nike: še vedno imamo notranje sovražnike, ki bi hoteli, da se vrnejo staci časi. Tega ne smemo dopustiti. Naša vojska ne sme samo bdeti nad našimi mejami, temveč mora biti prisotna tudi v notranjosti države. Zato mora biti vojska enotna, ne glede na različne narodnosti; enotna mora biti v nadaljnjem razvoju socializma. Tu ne gre samo za pobijanje nacionalizma, dasi je pobijanje nacionalizma vedno zelo potrebno. Nacionalizem je huda bolezen, ne samo posameznikov, temveč celih organizacij in tudi družbenih plasti. Skrbno moramo paziti, da se kaj takega ne pripeti v naših oboroženih silah.“

Zatem se je diktator Tito pritoževal, da se „v tujini neprestano sprašujejo, kaj se bo zgodilo v prihodnosti, npr. ko bom jaz odšel.“ Diktator Tito je odgovoril, da „se ne bo nič zgodilo, ker bo razvoj šel naprej miren na vseh področjih v naši državi. Zato se ljudje, ki pišejo, da bo Jugoslavija nekega dne padla, motijo. Nič takega se ne bo zgodilo, ker naše oborožene sile garantirajo, da bomo šli še naprej v smeri, ki smo jo izbrali za socialistično graditev naše države.“ Zatem je še dodal: „In edina stvar, ki jo potrebujemo, je enotna vojska, ki si ne sme dovoliti, da bi se okužila s kakršnimi koli političnimi desvijacijami.“

Zanimivo in značilno ob tem Titovem govoru jugoslovanskim generalom je dejstvo, da je diktator Tito omenil partijo in njene množične politične organizacije samo enkrat in še to šele na

O zastopavljanju vere, križa in norčevanju iz duhovnikov v Sloveniji

V predvelikonočni čas spadajo tudi takele novice iz domovine, kot smo jih tri izbrali iz domovinskega časopisja, da nam predstavijo „postni čas Cerkev v naši domovini.“

Ljubljanska Družina priobčuje zanimiv komentar k VIII. kongresu ZKJ (Zveze komunistov Jugoslavije) glede KP in verstva. Na tem kongresu je bil resda črtan famozni paragraf iz prejšnjega statuta, da je namreč članstvo v KPJ „nezdružljivo z nazori in načini obnašanja, ki so tuji socializmu in z versko pripadnostjo“, toda to črtanje nima nobenega praktičnega pomena. Ostalo je v nadaljevanju še posebej poudarjeno, da „je marksizem kot svetovni nazor in idejna osnova praktične dejavnosti komunistov, nezdružljiv z religioznim prepričanjem in zato tudi pripadnost Zveze komunistov ne dopušča religioznega verovanja. Za program ZK je religija še vedno produkt materialne in duhovne zaostalosti, zabloda in slepilo.“ In na program ZKJ prisega vsak komunist.

Tako vidimo, kako je s tisto svobodo, o kateri oblastniki tako radi govorijo in kako praktično delajo, da bi zatrli religioznost v Sloveniji. Tam je človek z verskim prepričanjem še vedno v podrejenem stanju, še vedno oviran v svojem napredovanju v civilnem življenju, zlasti še, če je uradnik in še celo šolnik in učitelj. Tam je Cerkev še vedno sredi — križevega pota...

Ob tej priložnosti se spominjamo lepe slovenske navade, da Križ, kot simbol trpljenja pa tudi simbol Vstajenja postavljamo na naša križišča, pa tudi na vidna mesta, da, celo na najvišje gore. Spominjamo se samo križa na Škrlatici v Triglavskem pogorju, kamor so ga ob evharističnem kongresu postavili slovenski planinci in ga je blagoslovil planinski škof dr. G. Rožman. O tem je svoj čas pesnik Kalin napisal v Črni maši tele verze:

Bog vzemi v varstvo našega škofa
Gregorja,
episcopum intrepidum, pastirja
triglavskega pogorja,
na vrhu vrhov je postavil najvišji naš Križ,
da zdaj nad Slovenijo, o Bog Trpeči,
vidiš,
viden vsem dušam, da dvigajo Vate
pogled,
viden telesom, da muke vzdrže in beže.

Prav zato, ker je bil ta Križ na najvišjem slovenskem pogorju vidno znamenje krščanske Slovenije in je vsem delil tolažbo in trpljenje in blagoslov, so ga tudi komunisti že zdavnaj porušili.

Ko se je pred mesecem vrnil s raznih planinskih odprav v svetu Kristijan

La lección del pasado

En un reciente editorial el matutino La Prensa de Buenos Aires, evoca la historia de Checoslovaquia en los últimos 30 años. Es a partir de 1948 cuando, tras un período de transición semidemocrática, que sucedió a la segunda guerra mundial, este país cae bajo el dominio marxista de Moscú.

El mencionado artículo narra la historia de los trágicos hechos de 1948 que concluyeron con la muerte del líder Beneš.

Lo que luego sucedió —dice el editorial— está aún en el recuerdo de todos. En corto lapso Checoslovaquia se transformó en todos los órdenes, incorporándose de lleno al torrente de la mediocridad comunista, que la condenó a la privación de sus libertades, a la pobreza espiritual, al atraso económico. En suma, pasó a ser un estado vasallo de Moscú. Veinte años más tarde, la denominada “primavera de Praga”, de 1968, encabezada por Dubček, probó que la opresión del régimen bolchevique, con ser agobiante, no había podido, sin embargo, producir un cambio en la mentalidad del pueblo, cuyos anhelos de redención humana y libertad sólo pudieron ser sofocados mediante los tanques enviados por la Unión Soviética. La represión fue terrible, sobre todo porque el rigor empleado tuvo el carácter de una amenaza dirigida a quienes, en el futuro, se propusiesen imitar a los checoslovacos rebeldes.

Los sucesos de 1948 y de 1968 dictan lección, porque del comunismo no se vuelve.

ri, ki smo jo izbrali za socialistično graditev naše države.“ Zatem je še dodal: „In edina stvar, ki jo potrebujemo, je enotna vojska, ki si ne sme dovoliti, da bi se okužila s kakršnimi koli političnimi desvijacijami.“

Zanimivo in značilno ob tem Titovem govoru jugoslovanskim generalom je dejstvo, da je diktator Tito omenil partijo in njene množične politične organizacije samo enkrat in še to šele na

koncu svojega nagovora: „Jugoslavija ne bi nikakor postala to, kar je danes, če ne bi bilo Zveze komunistov,“ nakar je znova pozval generale in admirale, da „morajo zavarovati in ohraniti dosežke naše revolucije, ne samo, ko so v aktivni službi, temveč tudi pozneje.“

Opazovalcem je jasno, da je diktator Tito vso odgovornost za razvoj v komunistični Jugoslaviji po svoji smrti prepustil ne partiji, temveč vojski.

Mi se v tem predvelikonočnem postnem času spominjamo tudi tega križa na Škrlatici in želimo, da ga postavijo nazaj, kjer je bil: verni ljudje so ga s svojimi žrtvami in trudom — pa z veliko vero — postavili na ta visoki vrh, da jih spominja na ponižanje Boga in na njegovo Vstajenje.

Toda še nekaj je v tem članku napisanega, ki spada v vrsto smešnega božjih duhovnikov. Slovenci smo se v širnem svetu lani spominjali s hvaležnostjo stoletnice Jakoba Aljaža, triglavskega župnika, ustvarjalca Triglavskega stolpa, Kredarice in Aljaževega doma, prelepe pesmi Oj Triglav moj dom in tistega dejanja, ko je prehitel Nemce pri nakupovanju triglavskega vrha in uspel, da je najvišji slovenski vrh tudi v lasti Slovencev.

V Aljaževem domu na Kredarici visi v njegovo čast njegova fotografija. Neznana poljska slikarica je sliko natančno prerisala — Aljaža v duhovniškem kolarju. Ta slika je dolgo visela v Aljaževem kotičku na Kredarici. Našli so se neki ljubljanski gospodje in na sliki iz kolarja naredili belo srajco in rdečo kravato. Ko bi vedel za naslov tiste poljske slikarice, pravi dopisnik Družine, bi ji sporočil, kaj so nepridripravi naredili iz njene umetnine. Ko bi bil jaz avtor tiste slike in bi z mojim izdelkom kdo tako ravnal, bi tisti verjetno okusil, v kaj zdriči moč nas Gorjancev, če kdo potvarja resnico. Ljudje, posebno starejši, sedaj veliko govorijo o tem. Verjetno se bo našel človek, ki bo zahteval, da se ta stvar nazaj predela, kakor je bilo prvotno. Tako ta svetovni alpinist, ki zelo milo kritizira to vidno sovraštvo proti Križu in proti duhovščini, označuje tako dejanje samo za „nealpinistično in neetično dejanje“.

Mi pa ga obsojamo kot sovraštvo do krščanstva na eni strani, na drugi pa surovost značaja, o čemer se pritožujejo vsi, ki obiskujejo nekdaš tako vladno in lepo Slovenijo.

Za postni čas nam dajajo vse tri zgodbe snov za lepo pridigo.

Vrača se hladna vojna

Zanimivo izjavo o odnosih Združenih držav Amerike do Sovjetske Rusije je dal dopisniku buenosaireske revije „Somos“ bivši ameriški državni tajnik Henry Kissinger. Na dopisnikovo pripombo, da imajo njegovi komentarji ton mrzle vojne, je Kissinger odgovoril, da je res in se tega ne sramuje. Združene države se vračajo v dobo hladne vojne v odnosih do komunizma. V času, ko je bil on državni tajnik, so se Združene države trudile, da bi prišlo do zbližanja s Sovjetsko zvezo. Toda spoznali smo, je rekel Kissinger, da je bila ta pobuda in ta želja le enostranska t. j. samo z naše strani. Združene države so želele omejiti produkcijo atomskega orožja in se pogovoriti o razorožitvi. Toda sovjeti kar naprej proizvajajo orožje. Združene države so želele urediti svoje odnose s Kubo, toda Sovjetska zveza daje Kubi orožje in jo uporablja za vojaške akcije v Afriki. Združene države želijo mir na Srednjem vzhodu, toda sovjeti store vse mogoče, da do tega miru ne pride. Nam torej ne preostaja druga rešitev kot hladna vojna.

Na pripombo dopisnika, da se bo do morda v Sovjetiji izpremenile razmere, ko bo prišla na površje mlada generacija, je Kissinger odgovoril, da komunizem ni spremenil in ne bo spremenil svojih političnih ciljev.

TITO V ZDA IN ANGLIJI

ŠE VEDNO BREZ JOVANKE

Kakor smo že poročali v našem tedniku 9. t. m. pod zaglavjem Mednarodni teden, se je jugoslovanski komunistični diktator Tito pretekli teden od ponedeljka do četrtega mudil na uradnem obisku v Washingtonu kot prvi diktator iz komunističnega bloka, ki je obiskal sedanjega severnoameriškega predsednika Carterja.

Carter sam diktatorja Tita ni prišel pričakati na ameriško vojaško letališče Andrews, temveč je tja poslal svojega zunanjega ministra Vanceja, ki se mu je iz dolžnosti pridružil tudi jugoslovanski veleposlanik v Washingtonu. Diktator Tito se je sestal s Carterjem v Beli hiši šele naslednji dan, v torek 7. t. m. Carter je diktatorja Tita pozdravil kot „obrambni zid svobode, ki kaže zgled Vzhodni Evropi, kako iskati svobodo in neodvisnost“ od ZSSR. Diktator Tito se je zatem s Carterjem razgovarjal poldrugo uro, nakar je na tiskovni konferenci, ki je sledila razgovoru, govornik Bele hiše Jarauld Schechter časnikarjem izjavil: „ZDA imajo dolžnost podpirati jugoslovansko neodvisnost in integriteto.“ Ko so ga časnikarji vprašali, kako bodo ZDA to svojo dolžnost izpolnile, če bo ZSSR napadla Jugoslavijo, je Schechter odgovoril: „To vprašanje je hipotetično, na katerega na tiskovni konferenci v Beli hiši ni mogoče odgovoriti.“

Isti dan zvečer je Carter v Beli hiši diktatorju Titu priredil banket, na katerem se je diktator Tito v zdravici dotaknil abesinsko-somalijskega spopada, v katerem se na abesinski strani borijo kubanske čete ob podpori sovjetskega orožja in izjavil, da „naj spor med Abesinijo in Somalijo glede puščave Ogaden rešijo stranke, ki so vanj zapletene.“ Dobronamerni tolmači Titove izjave trdijo, da je s tem Tito zahteval, naj bi se Kubanci in sovjeti umaknili iz spora na afriškem rogu, dasi ne Havane ne Moskve ni imenoval omenil. Toda, ker je v izjavi rabil množico — „stranke, ki so vanj zapletene“ — mnogi menijo, da je treba Titovo izjavo tolmačiti tako, da se v konflikt ne smejo vmešati ZDA ali katera koli druga svobodna država in sovjetom ter njihovim satelitom Kubancem preprečiti načrte v Afriki.

Carter se na banketu ni dotaknil afriškega problema, temveč je v svoji napitnici prikrito opozoril Moskvo, naj se Jugoslavije po Titovi smrti — leto maja bo diktator Tito star 86 let — ne dotika: „Neodvisnost in teritorialna integriteta Jugoslavije sta eden od osnovnih temeljev svetovnega miru sedaj in v bodoče,“ je izjavil.

V sredo in četrtek se je Tito sestal z raznimi ameriški kongresniki, s katerimi je imel, kakor običajno poročajo, „razgovore o svetovnih problemih, vključno tretji svet, ameriška prodaja orožja Jugoslaviji, bližnji vzhod in konflikt na afriškem rogu.“

Na povratku domov se je diktator

Tito ustavil v Londonu, kjer je imel poldrugo uro trajajoči razgovor z britanskim predsednikom Callaghanom. Callaghan je prav tako izjavil diktatorju Titu, da je tudi Anglija „zavzeta za jugoslovansko neodvisnost in teritorialno integriteto.“ Callaghan je diktatorju Titu omenil tudi neuspelo beograjsko helsinško konferenco ter izjavil, da bo Anglija „vztrajala na vzpostavitvi človekovih pravic, kakor je določeno v helsinški pogodbi iz leta 1975“ in da „brez človekovih svoboščin ni mogoče pričakovati podpore javnega mnenja v Angliji za odjugo“ med Vzhodom in Zahodom.

Britanska kraljica Elizabeta II. je diktatorju Titu priredila v Buckinghamski palači razkošno večerjo, ki se je je komunistični maršal udeležil v „kapitalistični“ modi: v fraku z metuljčkom pod brado.

Tudi to svoje potovanje, tokrat na svobodni Zahod v največjo „kapitalistično“ državo na svetu, ZDA ter v Anglijo, je diktator Tito opravil kot „samec“, ker zaradi „srbskih nacionalističnih teženj“ še vedno pokorava svojo tretjo ženo Jovanko v hišnem zaporu v Beogradu. Nihče ga seveda po Jovanki ni vprašal, dasi je vprašanje vsem časnikarjem in funkcionarjem v Beli hiši in na Downing street 10 v Londonu viselo na jeziku.

Nova italijanska vlada

KOMUNISTI SO VLADNA STRANKA

Po 51 dneh se je Andreottiju posrečilo rešiti italijansko vladno krizo z dogovorom med krščansko demokracijo ter petimi drugimi strankami, med njimi s komunistično, o delovnem programu, ki ga bodo skupaj podpirale in nadzorovale v rimskem parlamentu.

Nova italijanska vlada, ki bo 40. po drugi svetovni vojni, bo spet sestavljena iz demokristjanov ter bo znova odvisna od podpore ostalih petih strank v rimskem parlamentu. Dasi je tokrat prišlo do medstrankarskega dogovora v parlamentu po temeljitejših razgovorih med posameznimi strankinimi voditelji, kakor za prejšnjo vlado, opazovalci ugotavljajo, da bo tudi nova italijanska vlada povsem odvisna od dobre volje predvsem komunističnih in socialističnih poslancev. Razlika bo ta, da bodo za izvajanje vladnega programa sedaj v parlamentu odgovorni tudi komunisti in socialisti ter da ga bodo tudi nadzorovali. Komunisti so si tako priborili v Italiji položaj tkim. vladne stranke, dasi niso člani vlade. V Italiji trenutno vsi molčijo o tkim. „zgodovinskem kompromisu“, ki je za komuniste pomenil vstop v vlado, ker ga pač komunisti še niso dosegli, so se mu pa močno približali.

Italijanska KP in socialisti so v svojih zahtevah nasproti italijanski

IZ ŽIVLJENJA IN DOGAJANJA V ARGENTINI

Medtem, ko je problem suverenosti na Beaglesko ožino postopoma prešel v ozadje spriči počasnega dela komisij, je časopisje zadnje dni posvečalo največ pozornosti razgovorom v paragvajski prestolnici Asunción, razmeram znotraj vlade spriči bodočih sprememb v sestavi vojaške junte in pa objavi državnega proračuna za tekoče leto.

Kot znano, ima argentinski državni deficit značilnost kronične bolezni deficita, in še bolj kroničnega tiskanja denarja (brez kritja) za izravnavo deficita. To pot je stvar prešla v pozabo. Državni deficit, ki ga za tekoče leto predvidevajo v višini 450.000 milijonov pesov, bodo krili z notranjimi in zunanjimi krediti. Istočasno napovedujejo večji davčni pritisk. Na tem področju (davkov) predvidevajo, da bodo, v realnih številkah, pritegnili 10 odstotkov več fondov kot leta 1977. Proračun predvideva zelo visoke investicije za javna dela; v takimenenovani resor „razvoja gospodarstva“ so namenili 35 odstotkov vseh državnih izdatkov, kar naj bi predstavljalo 12,6% notranje bruto proizvodnje. Nekatera ostala področja so: Obramba 14,9% državnih izdatkov, čemur je priležiti še 4,6% za varnost; socialno skrbstvo 15,3%; vzgoja in kultura 8,8% itd.

Če beremo podrobno zakon državnega proračuna, naletimo na nekatere

zanimive točke. Tako npr. predvideva, da bo deficit državnih železnic dosegel 420.000 dolarjev dnevno. Isti deficit je lansko leto dosegel 840.000 dolarjev dnevno in leta 1976 2 milijona dolarjev dnevno.

Tekom leta bodo pričeli izkoriščati novih 700 petrolejskih vrelcev. Je-karska družba SOMISA bo tekom leta povečala obratovanje za dva milijona ton težkih in 600.000 ton lahkih plošč.

Investicije v transportu bodo dosegle 823.000 milijonov pesov; v sanitarnem resorju 139.000 milijonov pesov; itd.

Po mnenju strokovnjakov je glede državnih financ priučujoči proračun eden najbolj pozitivnih in sicer iz dveh razlogov: ker skuša do skrajnosti omejiti državne stroške tako v administraciji kot v zgubah državnih podjetij (npr. železnice) in ker polaga veliko važnost na investicije na področju javnih del.

Kaj pa ljudska, domača ekonomija. Glede tega ni bilo novih, važnih izjav. Gospodarska ekipa vztraja na dejstvu, da je inflacija pod kontrolo. Mesec februar naj bi to dokazal in nakazal pot za bodoče mesece. Napram 13 odstotnem skoku v januarju, je februarja draginja narasla le za 6,2 odstotka, in nastaja upanje, da bo na isti ravni, več ali manj, ostala tudi v bodoče in v tem letu skupaj dosegla napovedanih 80 odstotkov.

Kar se tiče vladnih zadev, smo v zadnji številki omenili napoved odstopa admirala Massere. Okrog te snovi (bodoče sestave vojaške junte) je pretekli teden preteklo mnogo črnila. A novih dejstev ni. Dejstva, kljub pisanjem o „politični otvoritvi“, seveda vedno v sklopu oboroženih sil, so ostala ista: vojaška junta bo vladala državo, dokler bo to potrebno za narodno in gospodarsko obnovo; sedanji člani junte se bodo postopno zamenjali do 23. marca 1979; novi člani bodo, vsaj v glavnih obrih, vodili dosedanje politiko, ki je

Francija pred novo odločitvijo

ZASTOJ LEVICE

Za splošne volitve v Franciji, ki so bile v nedeljo 12. t. m., je bilo v volilne imenike vpisanih 35.800.000 volilcev. Od teh je oddalo svoj glas rekordno število: 29.714.000 ali 83%. Bil je to največji volilni odstotek v 20-letni zgodovini povojne francoske tkim. pe-te republike.

Najhuljši boj se je odigral med socialisti in komunisti na eni strani ter med gaullisti, Giscardovo desno sredino ter Chiracovo levo sredino na drugi strani, medtem ko so si druge manjše stranke in politične skupine delile ostanke. Rezultat prve runde volitev je tako bil: vladna koalicija (gaullisti, Giscardovci in Chiracovi pristaši)

48,4%, levičarska koalicija (socialisti, komunisti, radikali in drugi) 49,5%, tkim. ekološko gibanje, ki ni levičarsko, 2,1%.

Za drugo rundo volitev, ki bodo v nedeljo, 19. t. m., se bodo morale sedaj vse nelevičarske stranke in grupacije povezati v trdno fronto, da bodo dosegle več kot 50% glasov in tako porazile koalicijo socialistov in komunistov ter drugih levičarjev. Ker opazovalci predvidevajo, da se bo to zgodilo in da se bo, kakor kaže, Francija zaenkrat rešila socializma in komunizma na oblasti, so takoj po objavljenih rezultatih narasle v Franciji delnice, prav tako se je znova utrdil franco-

začrtana v ustavni listini sedanjega vojaškega procesa; najbolj verjetno, da bo kot predsednik države, a ne član junte, ostal general Videla. To so glavne postavke, vse ostalo je besedičenje ali ugibanje.

In ker je bilo zadnje čase mnogo govora o nesporazumih v sklopu vlade in celo vojaške junte, so vsi trije poveljniki zatrdili popolno enotnost ciljev in nastopov. Izbrali so priliko in se skupno vkrcali v letalonosilko „25. maj“ ter si z nje ogledali vojaške vaje mornarice v južnih vodah. To je važno zlasti še, če pomislimo, da je bilo največ govora o nesporazumih z mornarico.

Končna beseda o zasedanju v Asunción. Brazil, Paragvaj in Argentina skušajo urediti soglasno izkoriščanje vodovja reke Paraná. Tudi tu vlada mnogo optimizma. Kakor sicer, saj z dobro voljo se mnogo doseže. In ta blagoslovljena zemlja Južne Amerike nudi dovolj bogastev za vse; če le bodo bratje „ostali združeni“ in složni, kakor svetuje Martín Fierro.

ABESINJI se je s pomočjo Kubancev in sovjetskega orožja posrečilo znova zavzeti vse področje ogadenske puščave na afriškem rogu ter je abesinska marksistična vlada zavrnila somalijsko zahtevo po umiku Kubancev iz Abesinije in iz Afrike sploh. Opazovalci z zanimanjem opazujejo, če se bo abesinska vojska, ki ji pomagajo Kubanci, ustavila na somalijski meji. Zaradi nezanimanja zahodnih sil za konflikt na afriškem rogu in v Afriki na splošno, je poleg drugih kritiziral svobodni Zahod tudi zambijski predsednik Kaunda, ki je dejal, da „če bi bil jaz Brežnjev, bi se smejal, ko bi gledal Zahod, kako dela zame.“

ski frank ter se je pobežli kapitali že začel vračati v državo.

Komunistični vodja Marchais je kljub neugodnemu položaju za levo takoj po volitvah ponovil partijske zahteve po najmanj sedmih ministrstvih v morebitni levičarski vladi ter objavil, da bo partija v drugi volilni rundi sodelovala s socialisti samo v primeru, če se bo prej dogovorila z njimi o politiki in sestavi levičarske vlade. Za socialiste je njihov vodja Mitterand izjavil, da so „socialisti dosegli svoje cilje“ ter da se mora „sedaj vsa levica združiti za prihodnjo nedeljo za najboljšim kandidatom“, ki je na levi prav on, Mitterand.

Za vladno koalicijo je ministrski predsednik Barre po volitvah izjavil: „Nič še ni dobljeno, a tudi nič še ni izgubljeno.“

Z ozirom na rezultat prve runde francoskih volitev se je v Italiji odahnila tudi italijanska krščanska demokracija, ker upa, da bo mogla odločneje nastopati, odn. da bodo komunisti manj zahtevni, kakor so bili doslej.

Tine Debeljak

Med knjigami in revijami

NEKAJ LETOŠNJIH KOLEDARJEV

1. Stopinje 1978

Kakor vemo, nekdanje Prekmurje in Prlekija (od Ljutomera in št. Jurija ob ščavnici, sedaj Videm, do Mure) predstavljata sedaj v dušnopastirskem pogledu eno enoto tako imenovano Pomursko pastoralno področje (seveda v okviru marihorske škofije). To duhovniško-pastirsko organizacijo predstavljajo J. Gregor, L. Kozar in F. Puncer. Ta duhovniška skupina pa letno izdaja publikacijo pod imenom Stopinje, ki jo ureja posebni uredniški odbor duhovnikov in laikov, v katerem so: K. Bedernjak, P. Berden, jezuit, L. Kozar, pisatelj, univ. prof. dr. V. Novak ter stolni prošt dr. J. Smej. Stopinje so nekakšen pokrajinski zbornik, toda z vidno obliko koledarja ter tudi z vsebino v smislu naših starih mohorskih koledarjev, toda omejen izključno za potrebe kulturno prosvetne vzgoje in cerkvene pastoracije na omenjenem področju. Kakor koledarji, Stopinje niso označevane s številko letnikov, temveč z omembo leta, kateremu so namenjene. Tako imajo letošnje naslov Stopinje 1978 (str. 189).

Uvodne besede v letošnji zbornik je napisal znani slovenski etnograf in strokovnjak za prekmursko književnost prof. V. Novak. Omenja, da koledar

domačini kakor zdomci in izseljenci iz tega področja radi sprejemajo, izdajatelji pa da čutijo dolžnost do zgodovine tega področja, do tristo let stare svojske knjižne tradicije tega kraja, pa do 75-letne tradicije prekmurskega Kalendarja, da pomagajo vzdrževati slovenstvo v teh krajih in seveda tudi prikazovati, kako so ga ohranjali naši predniki v težkih časih svoje zgodovine. Po uvodni besedi in splošnem koledarskem delu sledi prosvetno-vzgojni in zgodovinski del zbornika. Začenja ga Novakov ponatis stare božične pesmi Eden den je vsega veselja in njegov komentar k njej. Prošt dr. Smej podaja zgodovino župnije Sv. Benedikta v Kančevcih, ki je rojstni kraj prekmurskega Slomška dr. Ivanocija. Danes se imenuje župnija Kančevci, toda ljudstvo jo še vedno imenuje „bedeničko“ in je največja v Prekmurju, toda najmanjša po katoliških vernikih (močnejši so protestanti, luterani in kalvinci). Pisec podaja zgodočene podatke o ustanovitvi, razvoju cerkve, imena pastora-jev in župnikov, tudi kaplanov in končno učiteljev. Vsekakor važno delo na temelju starodavnih arhivskih zapisov. — Važna študija je članek V. Novaka o Slovenstvu prekmurskih pisateljev, kjer ta najboljši poznavalec prekmurske narečne književnosti (v Stopi-

njah je pred tem člankom lepo ocenjen njegov najnovejši Izbor prekmurskega slovstva iz l. 1976) označuje slovensko zavest teh zavednih lokalnih pisateljev, ki so l. 1747 prvič v slovenski knjigi zapisali izraz „slovenski narod“. — Med zgodovinske podatke spada tudi sestavek I. Zelka: Starost naših cerkva in župnijskih šol, ki je vesten zgodovinski spis po arhivskih virih o likovnih spomenikih, pa tudi splošno kulturnih strukturah prekmurskih župnij. Naj omenim dr. Smejev opis Dvestoletnice somboteske škofije. — Tudi T. Fresa Kratek zgodovinski oris župnije Sv. Jurija ob ščavnici, ki se da zasledovati že od XIII. st. naprej. Govori o prezidanjih župne cerkve — novno predelana l. 1962! —, o spremembah mej župnije; podaja seznam vseh dušnih pastirjev, župnikov in kaplanov. To je zgodba fare, ki je rojstna župnija dr. A. Korošca, kar seveda ni omenjeno. Pač pa se spominja zbornik več drugih pomembnih prekmurskih rojakov, kakor npr. msgr. Kereca, župnika Baša, pa tudi slikarja L. Vrečiča, katerega barvna produkcija njegovega Polja s žitnimi snopi, krasi naslovno stran knjige. Je res lepa pokrajinska podoba premalo znanega umetnika, ki ga je v „osvobodilnih dneh“ l. 1945 ustrelil ruski vojak. — Zanimivi so tudi spomini na šolanje prekmurskih študentov in bogoslovcev, ki nam osvežujejo polpreteklo dobo. Tako rabski Slovenec števan šomenek piše, kako je postal duhovnik (je iz Slovenske vasi pri Mo-noštru), št. Barbarič se spominja po-

kojnih prekmurskih študentov, ki so postali večinoma žrtve medvojnih let. — Literarni prispevki so v verzih in prozi in so deloma pisani v prekmurskem dialektu (Marko Baša), deloma v knjižni slovenščini (Goričanec, P. Berden, Camplin, Gerič). Zanimive so pesmi Avgusta Pavla, ki jih je iz madžarsčine prevel L. Kozar, dasi imam vtis, da jim manjka še zadnji pesniški nadih. V prozi je najboljši Kozar L., dasi so tudi drugi prispevali literarni drobiž (Marija Maučec, pa tudi izvirno duhoviti Gjuran). Tudi Puncerjev opis Dachaua Iz nenapisanega dnevnika nam osvežuje trpljenje naših ljudi v l. 1943. Vrednost imajo vzgojni in verski sestavki, kakor npr. psihološka razprava o naših mladostnikih (Der-mota), o kristjanu in splavu (Bedernjak), o molitvi (Berden), o poučevanju verouka (Kozar), o sončnem Sv. Frančišku (Berden), o ljubezni do grešnika (Bedernjak) itd. Tudi spominke besede o letošnjih zlatomašnikih Horvatu in Kolencu ter 80-letniku Vargu. In še drugo gradivo, ki ga ima slednji koledar.

Srčika koledarja, ki naj bo neke vrste letopis dogodkov v tem kulturnem pastoralnem področju, pa je poročilo o važnih dogodkih v pomurskih župnijah. Ta oddelek bodo morda zdomci brali z največjim zanimanjem, kajti v poročilih se omenjajo vsi važnejši dogodki in farah, kakor so nove maše, posvečenja cerkv, proččenja, smrti, verska srečanja, misijoni in šole itd., itd. Ta oddelek, ki je tudi bogato ilustriran, ob-

sega 40 strani, je osrednji del koledarja, dasi sledi šele na koncu. Ta spreminja zgodovinsko prosvetni pokrajinski zbornik v koledarski letopis, ter ga tako uvršča med naše tradicionalne koledarje. In reči moramo, da je med letošnjimi tovrstnimi publikacijami eden najvrednejših in najzanimivejših.

2. Ave Maria Koledar 1978

P. Fortunat je letošnji že 65. letnik Ave Maria Koledarja za leto 1978 posvetil predvsem pravkar — v začetku septembra 1977 — proslavljenemu Baragovemu dnevnu v Ameriki. Skozi vse leto je urednik govoril in prinašal slike o pripravah k temu dnevni, ki mu je zdaj posvečenih 62 strani! V celoti je najprej priobčil slavnostni govor dr. J. Goleta, Baragovega rojaka iz njegove rojstne fare Dobrič na Dolenjskem. Ta je govoril o Baragu kot dobrniškem rojaku in nato o njem kot našem zgledu v življenju. Nato je urednik priobčil pridigo č. V. Tomca med pontifikalno sv. mašo na Baragovem dnevnu. Vse zadnje leto je urednik prinašal prevod Baragovega življenjepisa, kakor ga je l. 1900 napisal holandski misijonar p. Krizostom Veryrt v angleščini. Sedaj pa p. Fortunat ponatiskuje sestavek znanega slovenskega zgodovinarja Jos. Benkoviča iz Doma in sveta l. 1897, ki ga je ta poslal p. Veryrtu, ko je zvedel, da išče podatkov za omenjen angleški življenjepis. Dodaja mu tudi dostavek V. Steske. Prav tako ponatiskuje Benkovičovo oceno Veryrtove angleške

Novice iz Slovenije

VINICA — Za začetek proslav za župančičevo stoletnico so 22. januarja v pesnikovem rojstnem kraju pripravili belokranjsko proslavo. Slavnostni govornik je bil pesnik Lojze Kraka, po govoru pa je bil slavnosten recital iz bora iz župančičevih poezij.

ŠMARTNO PRI LITJI — Novo telovadnico so zgradili in tudi opremili s samopriskevkom občanov. Telovadnica je veljala nad 6 milijonov dinarjev, služila pa bo ne samo šolskemu pouku, ampak tudi za vadbo športnikov.

BREGINJ — Novo šolo v Breginju, ki stoji na mestu stare, porušene v zadnjem potresu, so odprli 22. februarja. Ob tej slovesni otvoritvi so jo tudi poimenovali po makedonskem revolucionarju Gocu Delčevu. Denar za novo šolo so zbrali Makedonci.

LJUBLJANA — V Sloveniji je bil 20. februar najmrzlejši v letošnji zimi. Najnižje je padlo živo srebro v Murski Soboti: —24, v Mariboru so nameril —21, v Kočevju —19, v Novem mestu, Črnomlju in Celju po —17, v Ljubljani —12, v Planici in na Jezerskem pa je bilo najbolj „toplo“, —10.

LJUBLJANA — Po podatkih komisije za življenjske in delovne pogoje pri Svetu sindikatov so cene na drobno v letu 1977 narasle v primeri z letom 1976 za 35,6%. Pravijo, da večji del krivde za zvišanje cen pade na trgovino, ker je v veliki meri prav za prav monopolizirana. Polovica jugoslovanskih občin ima samo po eno trgovsko organizacijo in to seveda — preprečuje uveljavljanje tržnih zakonitosti... Kaj pa „družbenopolitične“ organizacije, nimajo nobene veljave, da bi te nenormalnosti odpravile?

LJUBLJANA — V Galeriji Labirint je razstavljal mladi slikar Darko Slavec. Kritičar Janez Mesesnel je napisal, da slikar „obrotno plat slikarstva“ izredno dobro obvlada, toda ko si gledalec ogleda slike se vpraša: Kaj pa zdaj?

LJUBLJANA — Študentski kulturni center je pripravil v Operi 17. februarja „velik spektakel“: v presunljivo obetavni reklamni je bilo govora, da bodo sodelovali mladi pesniki, pisatelji, glasbeniki, filmarji in tako dalje. Opera je bila seveda polna, prepolna. Kaj pa je Kulturni center prikazal, se skoraj ni mogoče spomniti. Študentje so spremljali „kulturni program“ Kulturnega centra s „kulturnim obnašanjem“: Spremljali so dogajanje na odru s pripombami in raznimi medklji, spuščali na oder papirnate aviončke in celo odhajali. Najbrž tisti, ki so res pričakovali kaj kulturnega. Kajti po poročilu v Delu so bili na sporedu recitali, „podajanje“ glasbe, predvajanje filma, „vse pa je povezoval glavni

knjige. (Voditelj v bogoslovni veščini 1901) Posebej pa omeni on sam Dušno pašo. Teh 62 strani, posvečenih Baragu, je ilustriranih z 21 fotografijami z Baragovega dne, kjer so najlepše slovenske narodne noše — še nikdar jih ni bilo toliko na kakšni slovensko-amerikanski proslavi! — pa tudi skupine Indijancev Očipjevcev v svojih oblačilih, ki so se prvič udeležili Baragovega dne.

Kot prehod v drugi polovici koledarja priobčuje urednik dve pesmi iz zapuščine pok. pesnika Karla Mauserja, ki so se ga posebej spomnili na kongresu, kakor tudi škofa Rožmana. Nato sledi par koledarskih zanimivosti iz davnine, ki jih je oskrbel Valentin Potočnik. Za konec pa nadaljuje svoj lanski letnik tega Koledarja, kjer je obravnaval triglavskega župnika Jakoba Aljaža ob stoletnici rojstva. Letos pa kot „Triglavski“ priobčuje imena in podoobe triglavske flore, to je rastlin, ki rasto v tem pogorju (kot vemo, je zdaj tam slovenski narodni park). Rože navaja po abecednem redu ter jih je na 40-tih straneh predstavil šele do črke D (Dresen). Seznam spremlja čez petdeset risb raznih rož, pa tudi nekaj pokrajinskih podob iz Kranjske gore. „Slovarček“ se bo drugo leto nadaljeval. Seznam ima veliko znanstveno vrednost, obenem pa spominja slovenske izseljence na bogastvo domačih rož, na katere je morda že zdavnaj pozabil, gotovo pa se več ne spominja slovenskih imen. Tu so slovenskim dodana tudi latinska strokovna imena.

Gotovo svojevrsten Koledar.

junak, ki bi se mu bolj ali manj zmerom reklo dolčas.“

MARIBOR — S pevskim koncertom zbora Slavo Klavara iz Maribora se je 9. februarja začela četrta sezona „popularnih koncertov“ v Mariboru. Ob tej priliki so ugotovili, da se prizadevanju za širjenje glasbene kulture odziva premalo ljudi.

LJUBLJANA — Ljubljanski trio, ki so ga ustanovili leta 1976 violinist Primož Novšak, Mile Kosi — viola in Susanne Bachler — violončelo, se je prvič predstavil ljubljanskemu občinstvu 21. februarja letos. Trio je sicer že nastopil nekajkrat po raznih koncertih v Sloveniji, a v Ljubljani še ne; gostoval pa je že v Švici, ZRN in Sovjetski zvezi.

PTUJ — Ljubljanska televizija je v odaji „Mi med seboj“ spraševala prebivalce Ptujja o najrazličnejših vprašanjih. Ptujčani so jasno in odločno povedali, kaj počno — toda njihovi togi in na pamet naučeni stavki, obremenjeni tu in tam s šablonskimi stavki, za katere se človek vprašuje, če govornik sploh občuti dejanski pomen besed, ki jih uporablja, so gotovo dokaz za dirigiranost izjav.

LJUBLJANA — Partijski aktiv Društva slovenskih pisateljev je obravnaval vprašanja o uveljavljanju dolžnosti in pravic pisatelja v „samoupravno organizirani družbi“. Šlo je predvsem za to, kako bi partija „preoblikovala“ knjižne ustvarjalce, da bi po delegatski poti bili deležni ustreznega plačila in da bi tudi vplivali na „usodo svojega izdelka po izidu.“

LJUBLJANA — Eksperimentalno gledališče. Glej je 15. februarja postavilo na oder Evripidovo „Alkestis“. Premiera je bila v prostorih „Gleja“ v pritličju centralnega kopališča Tivoli na južni strani bazena.

LJUBLJANA — Ob praznovanju Novega leta so neznani „ljubitelji“ kulture onečastili ljubljansko Navje, toda Kulturna skupnost ali pa Zavod za spomeniško varstvo in ne ljubljanska občina niso še mesec potem niti s prstom mignili, da bi popravili škodo in da bi preprečili nadaljnje onečaščenje. Položaj je še kar isti... samo da sedaj služi tudi za — javno stranišče. Drago Felician v Delu od 14. februarja piše o vtisih obiska na Navju in poziva bralce, naj kaj naredijo za „organizirano varstvo tega pred letom 1941 zamišljenega kulturnega rezervata.“ — Ali ni ravno to krivo, da se nihče ne zaniমা za „obeležje“, ki ni partizanskega izvora.

Umrli so od 11. do 21. februarja 1978:

LJUBLJANA: Viktor Šenica, up.; Jože Maldaner, up.; Zdravka Orehek r. Ahačič; Marija Eržen r. Čehovin; Alojz Herman, 82, borec za sev. mejo, čevljar in kmetovalec v p.; Ivana Jamšek, up.; Matija Weber, 93, up. vlakovodja; Alojz Plemenitič, up. delovodja; Danica Bergant r. Mikec; Neva Suhadolnik r. Benčič; Metod Kadunc; Franciška Adam; Franc Nebec; Marija Mekina, up., 96; Nada Sočan, up.; Ivan Kalar, up. frizer; Srečko Berčič, 87, up.; Leon Kessler, up. gradb. tehnik; Fani Bele r. Mlinar; Maks Majnik, up. graver; Minka Babnik r. Rojina; Franc Kovačič, 77; Alojzija Horn; Jakob Skvarča; Kristina Varl r. Černe; Eleonora Rogl r. Rupnik, 75.

RAZNI KRAJI: Stane Uranič, Kranj; Franc Ogrin, miz. mojster, V. Ligojna; Jakob Jekovec, up., Tržič; Tadjana Urbas r. Ješe; Rado Holcar, up. Kamnik; Leopoldina Korosec r. Kranjc; Jesenice; Alojz Zavodnik, 82, Muljava; Lado Seliškar, Novo mesto; Ivan Leskovšek, up. mes. mojster, Celje; Cecilija Šfiligoj r. Kocijančič, Maribor; Kristina Brenčič; Kresnice; Marija Berčič r. Karlin, Bližarjeva mama, 92, škofja Loka; Stane Grčar, Medvode; Anton Sorec, up. vodja zemljiške knjige, Kranj; Pepca Konjar, 53, Trojica; Tončka Ivanc r. Osenič, Naklo; Slavica Makše r. Oman, Rateče; Franciška Pajek r. Petrič, Šmarje-Sap; Franc Kovačič, Orleje; Mirko Kramarič, up. poštni upravnik, Črnomelj; Franc Rudolf, 77, Logatec; Slavko Bele, Novo mesto; Janez Bremsak, up., Višnja gora; Ljudmila Repovž r. Gospodarič, Šentjanž; Marija Valjavec, up., Kovor; Marija Jerneje r. Štefelj, Tomačevo; Marica Snoj r. Bernik, Polje-Lj.; Anton Obermaier, up. steklar, 81, Hrastnik; Terezija Marsel, 82, Slovenj Gradec; Marija Plut, Gradec; Jože Tomažič, Fletnov ata, Škofljica; Franciška Mali, Tončkova mama, 88, Vir; Neža Kermavner r. Laznik, 82, Vn. Gorice; Rezi Čepon, 72, Mengeš; Ciril Bajuk, župnik, 71, Novo mesto; Elizabeta Plaznik r. Drnovšek, Laško; Marija Pantar r. Hočvar, Krka.

SLOVENCİ v ARGENTINI

Osebnе novice:

Rojstva: V družini Janka Kalana in ge. Ane Marije roj. Rauh se je rodila hčerka Gracijana Danijela; v družini Milana Berčiča in ge. Rose Albe roj. Ruggeri se je rodil sin prvorojenec. Prav tako v družini njegovega brata Vančija Berčiča in ge. Ane Marije roj. Benitez se je rodil sin prvorojenec; v družini odvetnika Jožeta Dobovška in ge. Marjetke roj. Rožanec se je v nedeljo 5. marca rodila hčerka Marija Andrejka.

Krsta: Krščena je bila v župni cerkvi San Nicolás v San Justo Ingrid Ahlin, hčerka Jožeta in ge. Veronike roj. Rupnik. Botrovala sta gač. Marija Dimnik in Jože Rupnik. Krstil je rev. Matija Borštnar.

V petek 10. marca pa je bil krščen v cerkvi Marije Pomagaj Aleksander Nikolaj Agra, sin Antona in ge. Elizabete Marte roj. Volovšek. Za botra sta bila Tomaž Andrej Volovšek in Erika Inés Jermou. Krstil je msgr. Anton Orehar.

Vsem srečnim staršem iskreno čestitamo!

Nov slovenski diplomant: Na buenosaireski univerzi je diplomiral za arhitekta Ivan Kogovšek. Čestitamo!

„PONOSNI SINOVİ SLOVENSKEGA RODU!“

To je geslo Slovenske dekliske organizacije in Slovenske fantovske zveze v letu 1978.

V decembru, pred božičem, so zastopniki krajevnih odsekov in krožkov, tako iz Carapachaya, Castelarja, Ramos Mejije, San Justa, San Martina in Slovenske vasi izvolili nova zvezna odbora SDO in SFZ.

V odboru Slovenske dekliske organizacije so: Marija Novak — predsednica, Nežka Lovšin — tajnica, Ani Klemen — blagajničarka, Magdalena Koprivnikar — kulturna referentka, Marijanka Voršič — športna referentka in Marija Dolinšek — gospodinja. Predsednice krožkov pa so obenem članice širšega zveznega odbora. Te so: Marjetka Slabe (Carapachay), Marija Kopač (Castelar), Saska Zupan (Ramos Mejija), Ema Urbančič (San Justo), Veronika Fajfar (San Martin) in Ani Jemec (Slovenska vas) ter predsednica krožka iz Mendoze.

Odborniki Slovenske fantovske zveze pa so: Jože Korošec — predsednik, Jože Cukjati — podpredsednik, Marko Kočar — tajnik, Jože Rožanc — blagajnik, Pavel Pleško — kulturni referent in Dani Igljč — športni referent. Predsedniki krajevnih odsekov, ki so člani širšega odbora SFZ, so: Franci Znidar (Carapachay), Franci Gričar (Castelar), Janez Jerebič (Ramos Mejija), Janez Kržišnik (San Justo), Miha Potočnik (San Martin), Henrik Kunc (Slovenska vas) in predsednik fantovskega odseka iz Mendoze.

Odločen odgovor na „bolečo novico“

Pod tem naslovom smo v prvi številki letošnjega letnika Svobodne Slovenije objavili jasen odgovor urednika avstralskih Misli na zahtevo Izseljenke Maticе v Ljubljani, da bi ob izročitvi Prešernovega kipa Slovenskemu društvu v Sydneyu viseli slovenska in jugoslovanska zastava z rdečo zvezdo. Odgovor je bil tako močan in res odločen, da je bil ponoven dokaz, kako trden branik svobode in resnice so avstralske Misli in da je sedanji urednik p. Bazilij vreden naslednik p. Ambrožiča.

Z navedenim člankom je urednik zadel v živo in zato reakcija ni izostala.

V Avstraliji izhaja „jugoslovanski tednik“ Novo Doba, ki ima tudi slovensko stran. List je urejevan tako, da je popolnoma uglasen na strune komunističnega režima v domovini. Slovensko stran urejuje g. Čuješ, ki je prišel v svet kot protikomunistični emigrant, pa je presledal na sedanjo režimsko stran v domovini.

V Novo doba 10. 1.—16. 1. 1978 je na slovenski strani urednik Čuješ objavil najprej „Odprto pismo uredniku Misli“, ki ga je napisal M. Tomažin, odbornik Slovenskega društva v Sydneyu. Odprto pismo je klavrn poskus odgovora na članek urednika Misli „Boleča novica“. Tomažin pravi v uvodu, da je tudi on glasoval za razvitje slovenske zastave ob priliki odkritja Prešernovega kipa, pri čemer je mislil slovensko zastavo z rdečo zvezdo. Dalje poudarja, da nima „političnih kompleksov“, da ljubi svojo domovino tako kot je, da ne išče nagrade, itd. Ko govori o članku urednika Misli pravi dobesedno: „Prepričan sem, da taki podobni članki samo po nepotrebnem vnašajo nemir in dvome med naše rojake in

Zvezni duhovni vodja pri obeh organizacijah je dr. Alojzij Stare; vsi krajevni dušni pastirji pa skrbijo za duhovno rast članstva in odsekov ter krožkov v svojih okrajih.

V torek, 28. februarja, sta širša odbora SDO in SFZ priredila študijski večer, na katerem so dokončno sprejeli program za leto 1978. Na študijskem večeru, ki sta ga vodila zvezna predsednica in zvezni predsednik, je g. Milan Magister razložil glavne točke organizacijskih pravil in delo posameznih odborikov.

V nedeljo, 5. marca, pa je bila že prva mladinska sv. maša v cerkvi Marije Pomagaj. Lepa udeležba, ubrano petje, pridiga msgr. Antona Oreharja, skupna molitev in zavest pripadnosti h slovenskemu božjemu ljudstvu v Argentini je dalo sv. daritvi močne poudarke. Po sv. maši in seveda po običajnem

SLOVENCİ na KOROŠKEM

KOROŠKA POJE

V nedeljo 26. februarja je bil v Celovski glasbeni dvorani mogočen koncert pod geslom „Koroška poje“. Koncert je priredila Krščanska kulturna zveza v proslavo 70-letnice ustanovitve Slovenske krščansko-socialne zveze na Koroškem. Dvorana Doma glasbe je bila pretesna, da bi lahko sprejela vse, ki so želeli slišati domačo slovensko pesem. Nad 200 ljudi je moralo oditi domov, ker ni bilo prostora v dvorani. Nastopilo je vsega skupaj 21 pevskih skupin z več kot 500 pevci in pevkami. Navedemo nekaj zborov: Mešani pevski zbor Jakob Petelin-Gallus pod novim dirigentom Janezom Kampušem; Mešani pevski zbor Peca iz Globasnice pod vodstvom Janeza Petjaka; Graški študentje pod vodstvom Aleksa Schusterja; Moški zbor Kočna v Svečah; Pevski zbor Podjuna iz Pliberka; Moški zbor Selanov pod vodstvom Francija Čertova; Moški pevski zbor SPD „Jepa-Baško jezero“; Mešani zbor SPD „Danica“ pod vodstvom Hanzija Kezarja; mešani pevski zbor SPD „Sreč“ Dobrla vas pod vodstvom Albina Krajnca; ansambel Hanzija Artača; ansambel „Drava“ družine Verdel iz Borovlj; mešani zbor KPD „Planina“ iz Sel pod vodstvom Francija Čertova; pevski zbor deklet gospodinske šole v Šentrupertu pri Velikovu, ki ga vodi s. Dominika Roblek; mešani zbor „Rož“ iz Šentjakoba v Rožu pod vodstvom Lajka Milisavljeviča; kvartet iz Slovenjega Plajberka, ki ga vodi Mirko Laussegger; mešani pevski zbor Zvezne

zajtrku in pomenku so fantje in dekleta dobesedno napolnili malo dvorano v Slovenski hiši, čeprav je bilo istočasno 67 mlajših deklet na duhovnih vajah, ki jih je vodil g. Janez Pintar. Univerzitetni profesor dr. Milan Komar je z njemu globoko in živahno besedo razčlenil letno geslo: Ponosni sinovi slovenskega rodu! Med drugim je povdarril: Vprašanje ponosa je vezano na vprašanje notranje pristnosti. S slovenskim rodom smo prejeli osnovne zmognosti, na teh moramo graditi. Uresničevanje gesla je pogoj za našo rast. Kdor bo prodal misel, da je slovenskega rodu, za kos sira, bo utonil v brezimni masi.

Še in še bi dekleta in fantje poslušali jasna razvijanja, a ker se je ura pomikala proti eni popoldne, je predavatelj sklenil razmišljanja, ki so pokazala številna vprašanja, o katerih bo sta SDO in SFZ v letošnjem letu razpravljala.

S. A.

gimnazije za Slovence v Celovcu, ki ga vodi Joško Kovačič; Mešani zbor KPD v Šmihelu pod vodstvom Miheja Sadjaka (najstarejši zbor koroških Slovencev); moški zbor „Franc Leder-Lesičjak“ in štebenske „Edinosti“ pod vodstvom Janeza Petjaka.

Jubilejni koncert je začel predsednik Krščanske kulturne zveze Lovro Kašelj (program je povezoval podpredsednik KKZ prof. Zerzer). Predsednik je pred slavnostnim govorom pozdravil v uvodnih besedah med drugim deželnega glavarja Wagnerja, škofa dr. Köstnerja, celovškega župana, višjega vladnega svetnika dr. Apovnika ter zastopnika Zveze kulturnih organizacij Slovenije ter številne predstavnike s Primorske, iz Beneške Slovenije in Kanalske doline. Posebno prisrčen pozdrav je veljal raznim zaslužnim kulturnim delavcem, med drugimi dvornemu svetniku dr. J. Tischlerju, Milki Hartmannovi, prof. J. Hutterju, župniku Holmarju, Niku Krieglju iz Zahomca, selškemu župniku Vautiju, Janku Tolmajerju iz Radiš in dvornemu svetniku Pavletu Zablatniku. Nadalje je predsednik KKZ pozdravil prelata A. Zechnerja, predsednika NSKS dr. M. Grilca, predsednika ZSO dr. F. Zvitra, ravnatelja Slovenske gimnazije dr. R. Vospornika, zborovodji prof. Radovana Gobca in Foltija Hartmana ter predstavnike številnih prosvetnih društev na Koroškem.

Jubilejni koncert pod geslom „Koroška poje“ je uspel vsestransko.

zvezdo je razumljivo, saj je bila ta zastava sprejeta od slovenske skupščine in je postala del slovenske ustave. Je to obenem tudi zastava, ki ima mednarodno priznanje in jo priznava tudi naša nova domovina. Razen tega je med nami v Avstraliji večina rojakov, ki zastave brez zvezde sploh ne poznajo in ne morejo razumeti, da se o zastavah sploh še kregamo. Če bi sledili logiki nekaterih, potem tudi Nemci ne bi smeli po vojni zamenjati zastave s kljukastim križem, niti Italijani svoje z „butaro in sekiro“. Vsakega mi so drage njegove svetinje. Če želi večina odbora, ki so ga demokratično izvolili člani društva izobesiti slovensko zastavo z zvezdo, je ravno to izraz demokracije, ker obvelja večinska odločitev. Demokracije ne moremo meriti sebi v inčah, drugim pa v centimetrih. Za vse mora veljati enako merilo. Sicer pa bi bil že čas, da bi vprašanje Slovenije prepustili narodu, ki v njej živi, mi v Avstraliji pa bi z vsemi močmi poskušali ohranjevati slovensko narodno zavest čimdalje se da. In to je brez zveze z narodom doma nemoogoče!

Tako modruje urednik slovenske strani lista Novo doba g. Čuješ.

V letošnji februarški številki „Misli“ pa je njihov urednik napisal Tomažinu in Čuješu odgovor, ki ga zaradi jasnega in odločnega razčiščevanja pojmov ponatiskujemo v celoti.

Urednikov odprti odgovor

Slučajno mi je prišla v roke prva letošnja številka sydneyškega tednika „Novo doba“, v kateri sem našel na slovenski strani (stran 11) „Odprto pismo uredniku Misli“, M. Tomažina, s Pripombo urednika J. Čuješa. Oboje le-

(Nad. na 4. str.)

ODLOČEN ODGOVOR NA "BOLEČO NOVIČO"

(Nad. s 3. str.)

ti javno name — naj dobi tudi javni odgovor! Vsaj v glavnih točkah, saj bi bil predlog, če bi hotel oboje razložiti in odgovoriti točko za točko. V drugem delu Tomažinovega pisma je verjetno tudi izpuščenih nekaj vrstic; preskok misli mi ne pove, v čem si je urednik Misli precej na jasnem, samo da tega ne sme in ne sme priznati. Sicer je pa to v primeri z očitanimi uredništvom „nepoštenosti“ in „zlonamernosti“ v poročanju še kar lahek prekršek.

Najprej bi se rad dotaknil Tomažinovih nasvetov, naj bi se „Misli“ držale svojega „prvotnega namena“ in bile verski list, ne pa segale na druga polja. Glede prvotnega namena je g. Tomažin zelo v zmoti. „Misli“ niso bile nikoli ustanovljene kot zgolj verski list — od vsega početka so veljale za splošni informativni list avstralskih Slovencev, ki naj jih res dvigajo tudi versko, saj smo kristjani, obenem pa ohranjajo kulturno in narodno. To je v pravi uredniški domislilci nakazal kaj lepo pokojni o. Bernard, ki je glavi z naslovom „Misli“ dodal: „Božje... in človeške“. Torej eno in drugo, pa če je g. Tomažinu ali komur koli to všeč ali ne.

Ker g. Tomažina v času ustanovitve „Misli“ še ni bilo v Avstraliji (med nami je menda šele kakih sedem let), mu to neznanje odpustimo. Čudimo pa se, da ga o tem ni pravilno poučil g. Jože Čuješ, ki je kot urednik slovenske strani v „Nobo doba“ njegovo pismo objavil. G. Čuješ se prišteva med soustanovitelje „Misli“ in med prve soustanovitelje. On lahko potrdi, da se „Misli“ v vseh 27 letih življenja niso spremenile po svojem značaju in v svojih načelih (Morda g. Čuješ danes zato ni več naročnik!). Še vedno se „Misli“ s prvotno gorečnostjo zavedajo svojega velikega poslanstva, so v službi resnice in v svobode ter bodo take ostale, dokler bodo živele. Žal pa so se spremenili — iz enega ali drugega vzroka, od oportunitizma pa do strahopetstva — nekateri bralci in celo kak takratni soustanovitelj se danes „pohujšuje“ nad istim, kar je pred leti v „Misli“ podpiral in odobral. Čuden mož, bi upravičeno rekli, da ga je večkrat z druge strani tako zlahka zasukal kot petelina na strehi...

Da je ta naš izseljenski mesečnik, ki ni zgolj verski list, že toliko let v splošni službi narodu po skrbi in delu urednika-duhovnika, naj g. Tomažinu ne bo v pohujšanje. Končno je celo prvi slovenski časopis, „Ljubljanske novice“, leta 1797 ustanovil in izdal po sili jožefinizma eksklavirani frančiškani, duhovnik Valentin Vodnik. Imena duhovnikov si slede v dolgi vrsti na vseh poljih slovenskega kulturnega udejstvovanja. Prav „Misli“ so dokaz, kaj pomeni med izseljenci za ohranitev narodnih in kulturnih dobrin — duhovnik, ki bi ga nekateri tako radi porinili v zakristijo, kamor je danes porinjen doma.

Kar zadeva očitanja „politike“, je to že stara in oguljena pesem. G. Tomažin s tem očitkom ni povedal nič novega, le izdal se je, kje ga čevlji hudo žuli. „Misli“ naj bi samo pridno molčale, če že nečisto s svojo tiskano besedo tudi one odkrito služiti režimu (ki je še vedno isti, zaradi katerega smo danes v zdomstvu). Še celo tako smo „napredovali“ zadnja leta in to je jasno tudi iz Tomažinovih očitkov uredništvu „Misli“, da režim istovetimo z domovino.

„Politika“ je prav vse, kar današnjemu režimu doma in njegovim ciljem ne ugaja, celo sleherna svobodna misel, kaj šele izražena ali tiskana beseda. Omemba današnjih dejstev ali onih iz bližnje preteklosti, ki niso „po liniji“, je politika. In če bi omenil, zakaj smo v tisočih odšli po svetu, ko bi bil vendar vsak izmed nas raje doma (vključno g. Tomažin, ki v pismu tako podarja svojo narodno zavednost), je tudi to politika, ki zahteva molk ali vsaj zavijanje resnice.

Dragi g. Tomažin, recite mi, kaj v Vaših očeh NE politika! Naj sam povem namesto Vas? Tole: Če bi svobodne „Misli“ spremenile svoj značaj in se predale v službo režimu, molčale o raznih dejstvih in povelečevale „novo stvarnost“ — skratka: če bi se prodale, kot jim je bilo že ponujeno in kot so se žal že mnogi — to bi seveda v Vaših očeh ne bila politika. Ko bi urednik — pa četudi zgolj iz strahu in pod pritiskom — končno ugodil svoječasnemu vabilom, hodil na konzulat „na kavico ali slivovko“ ter se udeleževal kot gost raznih uradnih slovesnosti — tudi to bi ne bila politika. In še marsikaj ne,

da bi le vodilo vodo na pravi mlin. — Kje so torej „politični kompleksi“, o katerih govorite v pismu, kdo komu vsiljuje „politično mišljenje“? Komu hočete soliti pamet, g. Tomažin?

„Misli“ si res ne domišljajo, da narod doma potrebuje njih „politično pomoč“, saj niti ne smejo preko meje drage domovine (zasluga „svobode“, katero naj bi opevale!). So pa ponosne, da narodu v zdomstvu že toliko let dajejo moralno oporo v borbi za obstanek, da so v službi resnice in svabije pred zvodniki. Prav zato pa so trn v peti vsem, ki bi radi ribarili v kalnem. Tega ribarjenja je žal vedno več tudi med nami v svobodni Avstraliji (a to seveda ni politika — skriva se pod raznimi pojmi domovinske ljubezni in zvestobe!).

Marsikaj bi še lahko nadrobil g. Tomažinu, pa se mi zdi škoda časa in papirja.

O Pripombi urednika g. Jožeta Čuješa moram priznati, da me je zelo presenetila. Ne toliko zaradi omembe „natolcevanj in neresničnih govorov“ in uredniških „zaključkov“ — takih in podobnih izjav sem vajen. Tudi stavek za vse mora veljati enako merilo! me ni ganil preveč — gesel je danes veliko in so zelo poceni. (V ilustracijo tale dokaz, kakor g. Čuješ uporablja „enako merilo“ celo na isti strani, prav pod to svojo pripombo. Tam piše: „... Tako bomo Slovenci v Avstraliji imeli Cankarjev, Prešernov in Župančičev spomenik.“ Zakaj pri tem ugotavljanju enostavno prezre prvega, ki stoji v Kew in bo imel letos že desetletnico — Baragovega?)

Kar me je res presenetilo, je g. Čuješev izvajanje o slovenski zastavi. Tako enostavno „razumljivo“ mu je, da je stoletno narodno zastavo zamenjala ona z zvezdo, da me je to zazebló v dno duše. Ko ste pred njo bežali v negotovo tujino, gospod Jože, ste bili drugačnih misli. Ali bi kaj takega objavili v svojem nekdajšnjem glasilu „Slovenski kroniki“, ki ste jo izdajali v letih 1954–56? Takrat ste odkrito (ali pa morda le ni bilo tako odkrito?) napisali, da je Vaš list „slovenski in protikomunističen“. Danes pa Vaše besede v Pripombi urednika skoraj izražajo mnenje, da ni več mogoče nekaj slovenskega, če ni pobarvano rdeče... Da nam je bila rdeča zvezda vsiljena in ni prav nič slovenska, to za Vas ne igra več vloge. Na narodno zastavo naj pozabimo že iz preprostega vzroka, ker jo nekateri naši rojaki „ne poznajo“. Vzrok mora tičati drugje, saj ste svoj čas kot učitelj Slomskove šole razlagali otrokom marsikaj slovenskega prav zato, ker jim ni bilo poznano.

Višek pa je v vzporejanju naše stolne narodne zastave s hiterjansko in fašistično — s to blasfemijo proti narodu in njegovi svetinji ste, gospod Čuješ, prekosili sebe! Po Vaši „logiki“: z isto pravico so doma po vojni na našo stoletno zastavo prišli zvezdo, kot so Nemci zavrgli zastavo s kljukastim križem in Italijani fašistični znak.

Zastavi nacizma in fašizma sta bili vrinjeni z diktaturo in sta predstavljali diktaturo. Plapolali sta kaj kratko dobo (žal še predolgo ob terorju, ki sta ga oznanjali!) in padli s padcem svojih očetov, Hitlerja in Mussolinija. Naša narodna zastava ni bila muha enodnevna, še manj je oznanjala strah in diktaturo — pa naj zdaj za to narodno svetinjo, ki ponosno plapolala že na sliki „Dirije oživljene“ iz pričetka preteklega stoletja, velja isto kot za zastavo s kljukastim križem ali fašističnim znakom? Daleč Vas je zaneslo, gospod Jože!

Mi je pa Vaša krivična in neokusna primerjava dala tole misliti: Kljukasti križ in fašistični znak sta prišla in izginila. Vrinjena zvezda na naši zastavi je znak režima, ki ni bil nikoli izvoljen na svobodnih volitvah. Če bo kdaj toliko svobode, da bo v domovini padla danes edina stranka, bo tudi njena zvezda mrknila prav tako, kakor sta po vojni zašla kljukasti križ in fašistični znak. Ostalo pa bo, trdno verujem, slovenstvo, ki ga predstavlja slovenska zastava. Takrat se bo narodna zavest doma in v zdomstvu zopet merila po iskrenih zaslugah in ljubezni do naroda, ne po sukanju z vetrom in upogibanju hrbtov ter službi tujim interesom pod varljivo masko slovenstva.

VELIKONOČNE RAZGLEDNICE

V Dušnopastirski pisarni v Slovenski hiši morete kupiti izredno lepe barvaste velikonočne razglednice z narodnimi motivi. Fotografске posnetke je mojstrsko napravil g. Vinko Zaletel. Cena razglednici 250 pesov.

OBVESTILA

NEDELJA, 19. marca:

V Slov. domu v San Martinu ob 18 (po sklepu duhovne obnove) domača večerja.

V slov. zavetišču škofa dr. Gregorija Rožmana ob 11.30 sv. maša za žive in rajne člane ter dobrotnike, nato kosilo, za katero so napredaj nakaznice — v omejenem številu — pri odbornikih ustanove.

V Hladnikovem domu redni letni občni zbor društva Slovenska vas. Ako ob prvem sklicu, to je ob 15. uri ni navzoča nadpolovična večina, se občni zbor prične točno ob 16. uri ob vsakršni udeležbi.

V slov. cerkvi Marije Pomagaj ob 9.30 blagoslov oljk in butarice, procesija ter sv. maša. Slovenske butarice bodo na voljo pred sv. mašo.

ČETRTEK, 23. marca:

V slovenski cerkvi Marije Pomagaj ob 19 slovesno opravilo velikega četrta.

PETEK, 24. marca:

V slovenski cerkvi Marije Pomagaj ob 19 bogoslužje velikega petka.

SOBOTA, 25. marca:

V slovenski cerkvi Marije Pomagaj ob 22 velikonočna vigilijska.

NEDELJA, 26. marca:

V San Martinu ob 8.30 slovesna velikonočna maša, nato v Slov. domu velikonočni zajtrk.

SREDA, 5. aprila:

Zveza slovenskih mater in žena začne z svojimi mesečnimi predavanji v Slovenski hiši. Prvi predavatelj g. msgr. Anton Orehar. Frisrčno vabljenje vse žene in matere.

NEDELJA, 16. aprila:

Velika tombola v Slomskovem domu.

NEDELJA, 23. aprila:

Na Slovenski Pristavi v Castellarju SLOVENSKI DAN z bogatim sporedom.

DRUŠTVO SLOVENSKA PRISTAVA V CASTELARJU

se zahvaljuje vsem dobrotnikom, obiskovalcem in sodelavcem, da je tombola tako lepo uspela.

V San Martinu bo:

1. v nedeljo, 19. marca ob 17 sklep duhovne obnove v kapeli Presv. Sreca, nato v Domu domača večerja.
2. na velikonočno nedeljo po slovesni maši v Slovenskem domu velikonočni zajtrk.

Vsi rojaki vabljeni!

DRUŠTVO ZEDINJENA SLOVENIJA

JA se iskreno zahvaljuje bratskemu DRUŠTVU SLOVENCEV v MENDOZI za povabilo k sodelovanju pri predstavitvi slovenske skupnosti na slavnostih praznika trgovatve v Mendoza v soboto 4. marca 1978. Našo zahvalo za izkazano sodelovanje ob tej priložnosti izrekamo naslednjim našim članom in prijateljem, ki so se v lepih narodnih nošah podali iz Buenos Airesa v Mendoza, da pomagajo pri predstavitvi Slovencev na tej pomembni prireditvi: Andrejak Damijana, Čop Avgust, Jenko Irma, Jenko Janez, Jenko Marta, Jenko Moržka, Koprivnikar Pepca, Loboda Ciril, Loboda Irena, Loboda Marjan (ml.), Lipušček Marijana, Lipušček Silvo, Miklavc Helena, Miklavc Marija, Novak Stanko, Potočnik Rudi, Šifer Darjan, Šturm Francé, Šturm Franci, Tomažin Ivanka, Trobec Tončka in Vidmar Antonija. Iskrena hvala poštvovalnim vozačem: Dolenc Vencelj, Loboda Marjan, prof. Logar Vinko in Potočnik Matevž, ki so s svojimi avtomobili omogočili tej lepi skupini prevoz v Mendoza. Naša posebnost zahvala predsedniku Društva Slovencev v Mendoza g. Stanetu Grebencu in vsem njegovim številnim sodelavcem, ki so našo skupino tako prisrčno sprejeli in uredili vse podrobnosti našega obiska v Mendoza. Vsem in vsakemu posebej, ki so sodelovali pri tem uspelem podvigu, tako v Mendoza kot v Buenos Airesu, najlepša hvala!

ZEDINJENA SLOVENIJA

PO ŠPORTNEM SVETU

NOGOMETNE ekipe se intenzivno pripravljajo za svetovno prvenstvo v Buenos Airesu. Tako je prejšnji teden Poljska premagala v prijateljski tekmi Portugal z 2:0, nekaj tednov prej pa v Kopru ljubljansko Olimpijo z 1:0. Reprezentanca ZRN je premagala Sovjetsko zvezo z 1:0, Argentina je z Urugvajem igrala neodločeno 0:0, Peru pa z buenosaireskim klubom Chacarita 2:2. Kritiki so enoglasni, da igre ekip še daleč ne prepričajo in da so še v dokaj slabi formi. Iz Pariza in Madrida pa poročajo, da ne bo toliko gledalcev prišlo v Buenos Aires, kot so računali, in sicer zaradi cen — obisk bi stal okoli 2000 dolarjev, kar je le predrago.

NA ZVEZNEM mladinskem pozivnem turnirju v namiznem tenisu v Mariboru je med 14 mladinci osvojil prvo mesto državni mladinski prvak Horvat iz Murske Sobote, Mariborčan Frank je zasedel 3. mesto.

Dr. Valentin Benedik umrl

Ob zaključku redakcije našega lista smo prejeli vest, da je v Clevelandu po daljši bolezni umrl v osemdesetem letu starosti dr. Valentin Benedik, član Narodnega odbora za Slovenijo.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Tečaj slovenščine za kasteljsko govoreče otroke se bo začel v Slovenski hiši v soboto 1. aprila ob 10.30 uri.

Seja upravnega sveta Zedinjene Slovenije bo v petek, 17. marca ob 20. uri v prostorih ZS.

Šolski odsek Zedinjene Slovenije pa ima sejo 30. marca ob 20. uri. Vsi lepo vabljeni!

Pisarna in knjižnica ZS sta odprti vsak dan, razen ob sobotah, od 16 do 20 ure.

Slovenska radijska oddaja je vsako nedeljo na radio Antartida od 15.30 do 15.56 ure. Ne pozabite odpreti svojih radijskih aparatov!



V nedeljo, 16. aprila, boste na tomboli SLOMSKOVEGA DOMA

veselo presenečeni. Nabavite si tablice v predprodaji, pa boste imeli pravico, da vam žreb nakloni izredno nagrado!



KREDITNA ZADRUGA "S.L.O.G.A." z o. z.

Cooperativa de Crédito "S.L.O.G.A." Ltda. — Matrícula INAC 5380
Bm. Mitre 97 — Ramos Mejía — T. E. 658-6574

Redni občni zbor

v soboto, 18. marca 1978, ob 19.30 uri v prostorih SLOMSKOVEGA DOMA, Castelli 28, Ramos Mejía s sledečim dnevnim redom:

- 1) Volitve overovateljev zapisnika in članov volilne komisije.
- 2) Obravnavanje bilance, izkaza izgube in dobička, poročila upravnega in nadzornega odbora za leto 1977.
- 3) Volitve odbornikov: za dve leti: podpredsednika, tajnika, blagajnika, dveh svetovalcev in enega namestnika svetovalca. Za eno leto: dveh članov nadzornega odbora.

Ker ni verjetnosti, da bi se občnega zbora udeležilo več kot polovica vseh članov zadruge smatramo, da se bo občni zbor začel eno uro po uradnem sklicu, to je ob 20.30 uri, ki bo po pravilih sklepčen ob vsaki udeležbi. Kot je že v navadi, bo po občnem zboru prijateljski razgovor pri pogrnjenih mizah.

Upravni odbor

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires,

Argentina

T. E. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavle Fajdiga,

dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj

in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5824
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 1.362.266	

Naročnina Svob. Slovenije za l. 1978: za Argentino: \$ 8.500.— (850.000), pri pošiljanju po pošti \$ 9.500.— (950.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 25 USA dol.; obmejne države Argentine 20 USA dol.; Avstralija 31 USA dol.; Evropa 28 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 19 dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101, Buenos Aires, T. E. 33-7213.

SDO

SFZ

Ramos Mejía

te vabi

8. aprila na

DRUŽABNI VEČER

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pritličje
Capital Federal
Tel. 41-1413

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17. do 20. Zahtevati določitev
ure na privatni telefon 628-4188.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827

OSREDNJA HIŠA:

LOMAS DE ZAMORA

Av. Hipólito Yrigoyen 8854/62

Tel.: 243-2291

(med Boedo in Sáenz)

Urednik

Vse za dom

Pohištvo

PODRUŽNICE:

EZEIZA

Ruta 205 (nasproti postaje)
Tel. 295-1197

C. SPEGAZZINI

Av. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO

Almafuerte 3230

(eno kvadro od občine)

LOMAS DE ZAMORA

Hipólito Yrigoyen in Laprida

Dekoracije

